

Rapport från höstens fjällvandring 2019

I år var vi 13 stycken som den 8 september åkte upp till Bruksvallarna för hälsosamma vandringar och de smakliga måltiderna på Bruksvallslidens hotell. Första dagen vandrades rund Ramundberget till Ösjöstugan and andra dagen längs Ljusnan från Ramundberget till Klinken och åter längs andra stranden. Den dagen var det mycket molnigt och blåsigt varför sällskapet höll sig nere i Ljusnans dalgång.

Undertecknad var inte med sällskapet och vandrade de två första dagarna på grund av förkylning. Denna kurerade jag genom att vandra i tystnad på egen hand med ca 2 km/h (längs Ljusnan första dagen respektive upp till Kariknallens våffelstuga den andra) och äta honung ur medhavd burk. De två vandringsdagarna med det låga tempot kändes väldigt avkopplande och kurerande.

Den tredje dagen gick 10 stycken en kortare vandring om ca 7 km med utgångspunkt från Svansjökläppens fjällparkering. Där var det högalpin terräng och turen innebar någon km vandring i stiglöst land uppför en fjällsluttning, vilket var ganska krävande. Vinden var ganska hård och kryddad med regn, vilket gjorde att en billig poncho blåste sönder men ett testparaply i god kvalité höll bra, även när det blåstes till omvänd strut. Uppe på fjällryggen spred sällskapet ut sig för fika, sökandes lä bakom ryggens större stenar, då vinden blåste längs med ryggen. Sen följde vi en led tillbaka till bilarna.



Detta var den tredje och sista vandringsdagen för den större delen av sällskapet som åkte tillbaka följande morgon, men vi var tre som fortsatte att vandra och tog bilen till Djupdalsvallens parkering och för att gå mot Fältjägaren.

Vi hade planer att vara ute i två eller tre dagar och runda Stor Mittåklappen, helst med en avstickare till Helagsglaciären. Vädret var klart men något blåsigt men det blev lättvandrat med vinden i ryggen. Vi såg en hel del andra vandrare och tältläger, men ingen som slog följe med oss. Efter rast i stuga (Svaletjahke) i sällskap med några som kom från Helags fortsatte vi i ökande medvind och fick även regn i ryggen som hjälpsamt drev på stegen. Framme i Fältjägaren belönade stugvärden oss med varm saft. Stugan blev tämligen full med tiden. På långt håll såg vi ett sällskap från Svaletjahke med tre personer och hundar närma sig samtidigt som ett häftigare regn smattrade mot stugan. Stugvärden konstatera att det var ripjägare, men jag kunde skarpögt dementera detta då jag tyckte mig se att det var damer. När de kom fram visade det sig att de var tre ripjagande damer. Numera är servicen hög, så när jag gick ut i vedboden för att hugga så var all ved redan färdigkliven, upptransporterad i plastnäsäckar.

Helags topp skulle nästa dag bjuda på 20 sekundmeter och snö, vilket gjorde att vi beslöt att ej bese glaciären. En idé vi diskuterade var att istället nyttja nästa dag till en vandring fram och tillbaka till Helags branta fot bara för att njuta av fjällvärlden. Prognosen för dagen därefter var dock ännu sämre med hårdare vindar och snö varför vi redan nästa dag återvände till Djupdalsvallen, men nu gick vi norr om Stor Mittåklappen. Helags var nu snöklätt. Enligt en gammal karta skulle det finnas en stig men den såg vi inte till. Ett ripjagande sällskap träffade vi och ett annat såg vi på håll. Vädret var klart men blåsigt, men nu hade vinden vridit så att stegen blev lätta även i denna riktning. En spännande passage över ett vad med stilla vatten mellan Öratjärnarna som hade såphala stenar klarades utan missöden (i strömmande vatten är stenar tydligen inte alls lika hala) och de av oss som hade vandringsstavar hade god nytta av dessa. Vi följde lätt och elegant en rak kurs mot en höjd med renstängsel, ty sikten var god. Efter en paus försöktes att diskutera vägvalet men den hårda vinden gav låg hörbarhet, och under tecknad ledde istället vandringen vidare mot en höjd med renstängslet som dock ej var den rätta – denna var skymd och snarlik den som jag av misstag siktade på istället. Med GPS syntes tydligt hur jag plötsligt efter rasten avvikit ganska många grader (ca 30) från den planerade riktningen. Omvägen blev ca 400 m men någon risk för att gå vilse fanns inte i den annars lättnavigerade terrängen.



Vi passerade ett sameviste med rengårdor och fick en lång vandring med många vackra höstvyer längs en väg ner till bilen vid Djupdalsvallen. Elbilen tog oss utan problem tillbaka till Bruksvallslidens hotell där det blev ännu en god trerätters och övernattning innan vi vederkvickta åkte tillbaka till Finspång, med en bestämd känsla av att detta gör vi gärna om.

Åke